

2.
**No ratu još ne baše kraj
 Te caru dode čas
 Što mu je skontao vojnik taj;
 Nekako rano mu pač.**
 3.
**Nad grobom leto žar lije svoj
 I san vojnika nije.
 Kad, jedne noći, izade
 vojno-lekarska komisija.**

... bertibreht ...

[*Ná svakoj knjizi koja znači
 dobro umetničko delo moglo bi
 se napisati: otelo od života,
 moga i vašega. ivo andrić*]

in memoriam Srđan Arkoš

O sve što prođe većnost jedna biva.
 Sen koja beše drvo koje traje. Budan
 Ispod svega imena koje ljudi
 Ruka sa cvetovima krv što sebe okiva.
 Završice se putovanje ostaće tih brda,
 Siva praznina vetar koji bludi,
 Mesto koje nema mesta u želji ali nudi
 Zlo da nas spase i ostinu okružuje.
 To čemu se molite je Žalosti Slavju.
 Ljubav nikada nije završena.
 Čega ima ljudskog u patnji? O čuj
 Dna odjekuje. Nepokretne zvezde stoje.
 Prazne ruke prazno srce pusta sena
 I nema mence al ima ljubavi moje.
branko mljković

Jednom nas tu, gde nas ima,
 Neće biti.
 Mi smo niti
 Koje vežu nerodene sa mrtvima.
 Nema kraja.
 Prislonoim na zrak uva:
 Kroz šupljine između nas vetar duva
 Što vremena po dva spaja.
 Leže ispod mračne scene
 Mrtvi, a još nerodene
 Sluti vazduh koji kraj nas završevlaca.
 Mi se kobno ledujemo
 I slušamo vetar samo
 I nit po nit kako puca...
stevan račković

Zaista, zrak sam samo? I to je sjaj u meni.
 Što se sad, nestajući, raspisa, u praznimo,
 osvetlil si mi put, i bezdan, u isti mah?
 Sve su to bile, dakle, prazne samo seni,
 na koje sam, kroz blagost, i žalost, i tišinu,
 stressu, usreptao, svoj zvezdan, značini, čisti,
 prvi?
ivo andrić

Били смо далеко, ал најдале – не,
 Квасили се у мору, пели на врх, о свуд.
 Јесмо ли донели нешто или оставили све?
 Неко се вратило намешкено, неко луд,
 Јаједно смо, а били смо развојени сви.
 Да л смо ближи или даљи него пре?
 У оку нам још по мало закаксеног зри
 Затрајени прамен лета – то је све.
 Сунду крај је. Лета више нема ту:
 Само куде крпе, трошно месо, бедна коса.
 Ни сенке више нема да црта по тлу.
 Да л сви су ту, ил још неко – не?
 Ко ће први угацити лето? Ко сме?
 Куда води трудно дивље – тај бакарни мост?
stevan račković

Tvoje je tijelo ovdje još, al tvoje usne čite.
 Mi znamo: ti si otišo na neke nijeme pute
 sâm, posve sâm,
 i nikom od nas ne reče kud ode.
 Il možda nikud nisi otišao
 iz ovog tijela
 i samo prijeđe među stvari:
 začuta kao i one i svaki pokret stade
 u nepomičnost.
 I čemu ovdje plač i tuzbe?
 Što mogu biti glasi ljudi
 kraj ovog vječnog čutanja i mira?
ab šimić

čim se poklopac spusti
 Lagali su oni koji su rekli
 da posle smrti ničeg nema,
 kao i oni što zborahu o spasenju:
 čim se poklopac spusti
 začuje se zvižduk
 i počinju da te bubotaju s desna
 i da te guše s leva.
 Posle te navezu na sivo more
 da plivaš il plivaš po menci,
 pustoš je očajna ispod kapula,
 izgovaraš imena koja si uvezbao
 na času veronauke, il u bolesni,
 al odjeka nema, niko za njih ne zna!
 Shvataš: ni spasitelj,
 nit iko sa zemlje
 do ovog bezdna nije stigao.
 Osim tebe.
 Nit to baš nije moralo da bude.
 Dok pilvaš bez predaha
 razna svetla na leđi ti se svalje,
 pa te struje nose kroz solje
 gde su samo boje koje ne razumeš,
 a promiče vreme,
 Sad bez očenah smišljaš novu veru
 no ništa tvoj napor ne vredni,
 ne radi se o milosti ni o grehu –
 odgovor se krije jedino u značenju boja
 o kojima ti pojma nemaš.
 Kakva bruka!
 Pronasaj u životu tu sitnice
 prema ovom kako si sad smetnec
 iako si sve platio za svoj prolaz.
 Šta će se zbiti s tobom
 koji ni a ne umiš da kačeš na tom putu?
 Stojiš usred smrti kao kreten!
Miodrag Pavlović

konstantin kavafi Iščekivanje varvara

Koga to očekujemo ovdje na agori?
 Varvari danas će doći.
 Otkad u Senatu ova nepokretnost?
 Zašto sjede senatori, zakone ne kroje?
 Zato jer varvari danas će doći.
 Al' zakone zašto ne donose senatori?
 Kad varvari stignu, sa sobom donijeće svoje.
 Zašto je tako rano ustao naš vladar?
 i zašto na gradskoj kapiji stoji,
 svečan, u odežbi sjajnoj i s krunom na glavi?
 Zato jer varvari danas će doći.
 I naš vladar izišo je
 dar noseći pred njihovog vođu. Povelju
 drži u ruci, pergament gdje uisnui
 najveća su znanja, titule i časti.
 Zašto su iziši konzuli naši,
 njih dva, i pretori u togama crvenim?
 Zbog čega oni ametisti na rukama njinim,
 od smaragda svi ti sjajni prstenovi?
 Zbog čeg skupocjene štapove nose danas,
 što rezbariš ih najbolji zlatari?
 Zato jer varvari danas će doći,
 a varvare zasjenjuju stvari.
 Zašto nisu došli, ko obično, časni besjednici
 da sačine govor i da kažu svoje?
 Zato jer varvari danas će doći
 a besjede, ljeporječje, varvarima dosadno je.
 Al' otkad najednom neagadnost i pomenja?
 (Kako ozbiljna su postala sva lica.)
 Zašto tako brzo ulice i trgovi puste
 i svak odlazi doma, opsjednut mislima?
 Zato jer noć pade a varvara nema,
 neki ljudi stigoše s granice,
 tvrde da varvara nema više.
 Bez varvara sada što će biti s nama?
 Ti ljudi, na kraju, bjehu neko rješjenje,
 prev. Slobodan Blagojević

nenad veličković Odluka

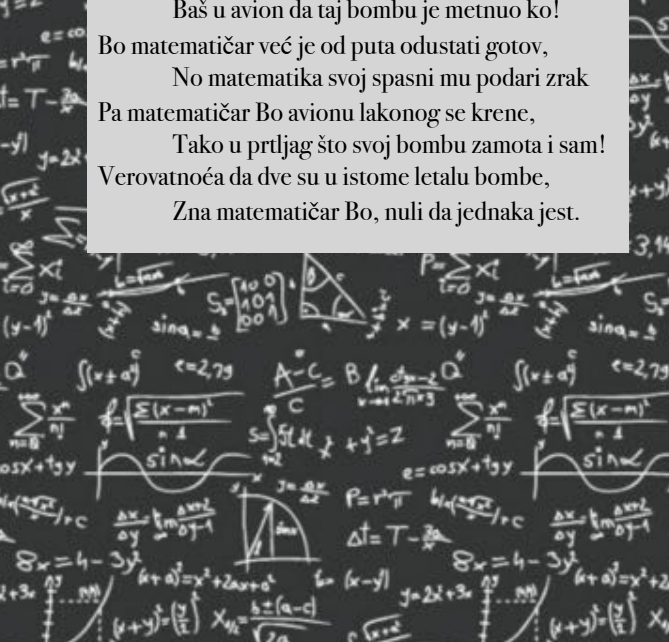
Znao je da će ovaj dan doći, tačno ga je predvideo i nije ga iznenadilo, ali mu se sad odjednom činilo da nije učinio sve što je mogao da ga odloži. Iako je odluku doneo davno, i žurilo u miru s njom, sve do danas ponašao se kao da ona nema veze s njim, kao da je neko drugi na tom školju i kao da će sutra sve biti isto kao danas. Zapravo, i biće. Probudiće ga časovnik navijen da zvonit u cik zore. Požurice da isključi agregat i da se vrati u postelju, dok je još topla. Možda će ponovo uhvatiti snu, kao vetar u jdro, a možda će se još kratko prevrtati u plitama pa onda traži da se umije i obide vrše. Tako će mu početi dan, kao što je počinjao prethodnih šest meseci, ako bi jutro bilo blago i pitomno. A ako noć bude olujna, nestručne se po školju da napuni bačve kisnicom i da pokupi otpad koji su talasi nanela.

Otkako je rat počeo nade se u tim naplavninama svega, a ponajviše mornarskih stvari, sa potopljenih konvoja: kprca, zastava, različitih sanduka, komada čađi, čak i poneka konzerva... Sve bi sagorivo sušio i onda ložio i na tim varivama kavao supe ili pekao ribe, štedeći i tako.

Brodove je vidao retko, danju, za najbolje vidljivosti, a još redke, kad bi jedino svetlo u krugu od 30 milja bio signal s njegovog svetionika. Rat je besneo iza horizonta, ali on ništa nije znao o rishodima bitaka, o pobedama i porazima. Radio nije palio, i upušte, osim za signalno svetlo, ni za šta više nije trošio struju. Nije znao koliko će sve trajati, ni kada će i hoće li i kopna stići nove zalibe. Sa hranom je stajao dobro, zahvaljujući čvrstima i plimi. Kisnica se prokavama s travama mogla piti kao čaj. Ni u čemu nije oskudevalo, zahvaljujući šteditvosti, osim u nafti, koje je u poslednjih isporuci bilo najviše.

Ali ona se od svega, niko je nju najviše štedito, najbrže trošila. Još nekoliko nedelja i neće je više biti ni kapi. Posle toga paliće vatru, kao u stara vremena, ali ni to neće trajati dugo. Mesec, ili najviše dva. A posle toga njegov boravak ovdje neće više imati smisla. Danas, još samo danas, nafte ima dovoljno za pliovlinu čamcem od kopna. Niko mu to ne bi zamorio, da večeras ne upali agregat, ostavi pučimu bez svetionika, i da s povoljnom strujom isplivo u zoru. Čak su mu i dali takva uputstva opmaštajući se, kad je odbio da s njima napusti školju. Ovo je za povratka, rekli su, ako ne dodemo. A nisu verovali da hoće, jer je počinjao veliki rat, jedan od onih koji se dugo pripremaju i još duže završavaju. Možda su u tom ratu, pomisllao bi prethodnih meseci, dok se danasnji dan primicao, svi oni poginuli, a luka izgorela, i sada više niko, tamo na kopnu, ne zna za njega, i jednom, kad se ipak završi taj rat, ako se već i nije završio, niko neće požuriti ovamo. Iako će naposlreku i svetionik doći na red u sećanjima, kad će ponovo otvore morski putevi, i kad kapetani uzalud budu tražili svetlo na mračnom horizontu.

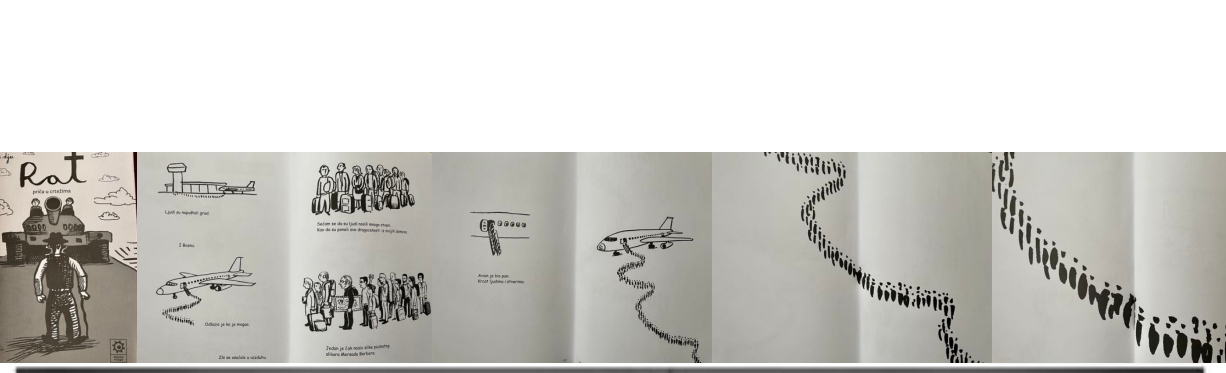
U svakom slučaju ostajanje je bilo bezizgledno, i ustupajući ponekad nadi bio je isplanirao povratka, iako je odluku bio već doneo davno. Pomno je proučio karte i peljare, kretanje struja, pravac vetrova, dugo računao i crtao, i najzad odlučio kurs, ni najkraći ni najbrži, nego čudan i zaobilazan, kakvim niko nikada sa ovog školja nije otplovio na kopno, ali takav da se stigne s najmanje utrošenog goriva. Sa tačno onoliko koliko ga je danas preostalo u zalihama.

**sinan gudžević
 XLIX (rimski epigrama)**
 Bo matematičar kreće na put avionom daleki,
 No matematičar Bo strepi jer plaši ga let.
 Bo matematičar avion da moglo bi, slučaj je slučaj,
 Baš u avion da taj bombu je metnuo ko!
 Bo matematičar već je od puta odustati gotov,
 No matematika svoj spasni mu podari zrak
 Pa matematičar Bo avionu lakonog se kreće,
 Tako u prilgaj što svoj bombu uneta i sam!
 Verovaloćda da dve su u istome letalu bombe,
 Zna matematičar Bo, null da jednaka jest.

knjizvena plahla # broj 1 # mart 2022. # Pages version 11 2 / 7032.0 145 # format 55,88x86,36cm # uređuje n. v.

Zao mi je, ali ne želim biti car. To nije moja stvar. Ne želim vladati niti nekoga pokoriti. Želio bih pomoći svima ako je to moguće – židovima, krivoverjnicima, crncima, bijelcima. Svi želimo pomoći jedni drugima. Ljudska su bića takva. Želimo živjeti jedni s drugima u sreći, a ne jedni s drugima u bijedi. Ne želimo mržiti i prezirati jedni druge. Na ovom svijetu ima mjesta za sve, zemlja je bogata i može pružiti svima. Način života može biti slobodan i lijep, ali izgubili smo put. Pohlepa je otrovala ljudske duše, svijet je ograden u mržnju, kao guske u magli kročili smo u bijedu i krovoprocije. Razvili smo brzinu, ali smo se zavorzali u sebi. Strojevi koji daju oblike ostavili su nas željne. Njihubina. Mislimo previše i osjećamo premalo. Više od strojeva trebamo čovječnost. U više od pameti trebamo dobru i lijep. Bez tih kvaliteta život će biti nasilan i sve će biti izgubljeno... Zrakoplovi i radio približili su nas jedni drugima. Sama priroda ih izuma vapi za dobrotom u ljudima, vapi za univerzalnim bratstvom, za jedinstvom svih nas. Čak i sada mog glas doseže do milijuna ljudi diljem svijeta, milijuna očajnih muškaraca, žena i male djece – žrtava sustava koji tjera ljude da muče i zavaruju neudne ljude. Onima koji ne mogu čuti kačež – nemojte očajavati. Bijeda koja je sad nad nama samo je prolazna pohlepa – gorčina ljudi koji se boje ljudskog napretka. Mržnja ljudi će proći, diktatori će umrijeti i moć koju su uzeli od ljudi ljudima će se vratiti. I dođe god ljudi umiru, sloboda nikada neće umrijeti...

dubravko brigić Kao svijet i saksofon

Kao roščiki kamufliranjem podnadnog davala, tornjesi se, kao barokni, banke, u mirak zarivaju. I kroz je njen, pod kasnim neonom, životni zelen, nesjetovno sasna, kao dvorac u nekom Diznijevom crtiću – gdje dah prevliva zao. I sijalice, pijama malik, u krošnjama, mjesto lišća, gore, raspimčki – kao da je Božić, a dol je Uskrsa – proljeće valja. I sve je, u ovom svijetu stvari – kao. Kao tek nisu čemer i čama, i smrt: u kosima, u snu, u biću besmrtno. Jer sve je ovdje, pomislih, da me tuđe, kad u ulici Granville, trolejlus dok čekah saksa se melankolija, poput zlata, izli na me. I kao da, za tren, mrtvu čujem pticu: u puni udoh trolejlus, kako čovjek sretan, nakon rata, u svoj pusti vrt, il u grobnicu, uđe.

Unicef priča Džeka Londona na serijal o **Kortu Matczcu** Huga Prata je nesumnjiv. Zahvalnost Prata izražava u epizodi *Mladost*. Priznanje Džeka Londonu iskazao je i Vorcen Alen Smit, posvetivši mu cijelu stranicu (68a) u svojoj nazovimojetoak antibibliji: **Who's Who in Hell: A Handbook and International Directory for Humanists, Freethinkers, Naturalists, Rationalists, and Non-Theists**. Barricade Books (2000). ISBN 978-1578980181

Vi popunite rupu, a mi ćemo ostalo.

(Naručite epitaf, nemojte da vam drugi stavljaju tačku na rip.

Dragi Nenade, Juče se javio **direktor biblioteke iz Vranja** i rekao da **gradonačelnik** i **gradski odbor za kulturu** (ili takvo već neko telo) nisu prihvatili program koji sam predložila za **Borinu nedelju**. Obrazložnja zašto nije prihvaćen **nema**, ali će ostati **Pešikan-Ljužtanović** i **Gorana Račević**, koje će govoriti o Bori Stankoviću. O tom delu programa nisam odlučivala. Sve drugo je odbijeno, a bilo je dogovoreno da **gostujete** ti, **Radmila Petrović**, **Petar Matović**, **Senka Marić (Mostar)**, **Srđan V. Tešin**, **Kolja Gelevski (Skopje)** i **Simona Jovanška ili Vladimir Lukaš (Skopje)** i **Aleksandar Zografi**. Ne znam kako ovo da objasnim, ostim kao **predizbornu cenzuru**. Jaka mi je sve ovo neprijatano i izvinjavam se svom snažom koju imam. **Osećaj sramote zbog drugih** nije nepoznat, ali je bolan svaki put kada se na nas sruči. Najsrdačniji pozdrav, **Ružica**

nenad veličković Šta je borba bez vjetrenjača?

Sanduk, grčkog pisca Arisa Aleksandrua, objavljen 1975, i preveden na mnoge svjetske jezike (u Francuskoj 1978. proglašen strani romanom godine!) klasik je grčke književnosti. O tome sam se uvjerio davno, u krugu balkanskih pisaca koji su sjedili na travi univerziteta Bogazići. Raspravljalo se o balkanskoj književnosti, o kojoj sam znao malo, na engleskom, koji sam naučio. Kad je došao red na mene da nešto kažem, spojio sam u jednu rečenicu riječi box, masterpeace i Aleksandrua, iako za box nisam bio siguran da je dobro preveden nastov. (Knjiga se u engleskom prevodu zove *Mission box*). Ali grčke kolege su odmah znale na šta mislim, jedan je ustao, podigao me, zagrlio i poljubio. Ni on nije bio sigurniji u engleskom od mene. Drugi je rekao da je knjiga u Grčkoj kulna med piscima, ali da nije u lektiri, zbog toga što je umro u izgnanstvu kao državni neprijatelj jer je bio partizan i komunisti i jer je u zadnji čas poljebao fašističkoj policiji. (Podrazumijeva se da u ove podatke iz našeg engleskog konverzacije ne treba sasvim vjerovati). Wikijpedija je štura, grčki ne čitam, pogovor neman jer sam svih pedeset primjerala kupljenih na rasprodajama podjelio, prevodio i Zoran Mutić u međuvremenu je postao teru vezi s književnim stvarima, pa mogu dalje nastaviti domišljati ono što sam zaboravio. Aleksandru je u Parizu radio kao smetlar, teško i podmrski, pa potom kao bibliotekar, što je shvatio kao ostvarenje emigrantskog sna. Kad mu je Galimar ponudio veliku akontaciju za rukopis, odbio je, nezadovoljan oglednim prevodom. Umro je ne dočekavši izlazak knjige iz štampe, koja je poslije proglašena za strani roman godine u Francuskoj. Pripovjedač u romanu, komunistu, nalazi se u pritvoru *svojih* kao jedini preživjeli u poduhvatu *Sanduk* u originalu to zvuči bolje: kivot!). Njegovu pismeno priznanje, koje piše nevidljivom isljedniku (kritika je ovdje nalazila sličnosti sa Kafkom) rekonstruišete pripreme odabranih boraca i njihovo prenošenje sanduka od mjesta N do mjesta K. Dugim rečenicama, insistiranjem na detaljima, gonilanjem suvislih pojedinosti, dodatnim objašnjenjima (u zagradaama) usporavanjem radnje, mijenjanjem tačke gledišta, neočekivanim obratima, beskrbjno duhovitim ponavljanjem i variranjem "kožinki", Aleksandru analizira i ismijava najgore mane komunističkog pokreta, ali za razliku od Orvela u *Životinjskoj farmi* to čini finij, duhovitije i dublje. I naravno, ne govori nam šta je u sanduku. Komunisti koji vježbaju gađanje na starijima starih dvije hiljade svakako nisu simpatični. Ali, njihova upornost i zaludnost, da hrabrost ostavio po strani, sasvim doklautovske, na kraju nas dovedu do toga da se pitamo: šta je borba bez vjetrenjača?

Nedjelja, 29. septembra 1949.

Družice isljednici, smatram da je suvišno da vas zamaram tehničkim pojedinostima, a inače mislim da nema potrebe da vam opisujem kakav je kvar pretrpio ovaj sat, kad sam već odlučio da ga ne popravim. Značajno je jedino što sam se uz spiravno stepenište popo na zvonik, pregledao mehanizam i uvjerio se da je kvar beznačajan. Čekićem koji sam ponio pokvario sam sat za dva vremena. Bilo ga je nemoguće igrad više popraviti tako da sam radi. Međutim, kazaljke su se mogle pokretati iznutra. Pomjerio sam ih, dakle, sa dvadeset do jedanaest, gdje se zaustavio, i namjestio ih da pokazuju tačno vrijeme (prema nom ručnom satu), to jest, deset do devet. Ravnanje se prema svom satu nastavio sam pokretati minutu kazaljku, tako da je crkveni sat neprekidno pokazivao tačno vrijeme, sve dok nisam stigao tačno do devet. Tada je mehanizam normalno proradio i otkućao devet puta. Nastavio sam da ga pokrećem još desetak minuta, a onda sam se vratio u bistvu Gimnaziju.

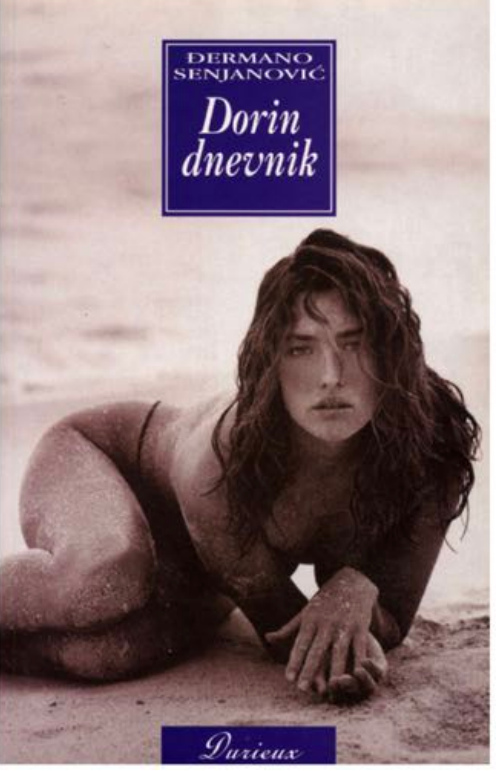
Kad sam se pojavio pred zamjenikom komandanta, on mi je sav uslućen čestitao – očito su ga obavijestili da sat radi, možda je, štaviše, i sam čuo kako otkućava. Objasnio sam mu šta se dogodilo. Naglasio sam da se kvar ne može popraviti i da se odluka aktiva može provesti u djelo jedino tako što ćemo kazaljke okretati iznutra. Vjerovao sam, a i danas vjerujem, da otkai, improvizovana rješanja nisu rješnja. Smislio sam, dakle, da zamjenika komandanta naveđem na improvizovano rješanje.

"Kad je već jednom proradio, sad ne smije stati", rekao je on kao da razgovara sam sa sobom. Zapovjedio mi je da otričem do crkve i nastavim vrjeti kazaljke. Poslušao sam. Poslije pola sata poslao mi je četiri borca da ih obučim kako se pokreće minuta kazaljka. Oprekrbio ih je jednim kronometrom, koji je bio rekviriran od bivšeg Atletskog kluba grada N. Uputio sam ih kako da minutu kazaljku pokreću svakih trideset sekundi. Četiri borca radila su najsuzajeno i smjenama od po šest sati i sistem je funkcionirao na zadovoljavajući način dva dana; međutim, poslaj im je dosadilo da tako često vrt minutu kazaljku, pa se je mogli vidjeti kako odjednom preskače sa pola deset na dvadeset šest do deset, na primjer, i zamjenik komandanta je strogo kazao koji nije vrše tačno kako treba. Radi već sigurnosti, postavio je četiri kontrolora, koji su pratili pokretanje minute kazaljke sa prozora gradske Vijećnice, s druge strane trga. Tako je sat normalno "funkcionirao" sve do dana kad je Nikolaos Eskizdipoulos – ali, da ne trčim pred ruu. Najvažnije je da po redu ispričam kako se sve odgotalo.

Preveo Zoran Mutić

Kad porastem biću Prodavnica epitafa

Kad porastem biću trava. (Naručite epitaf, nemojte da vam drugi stavljaju tačku na rip.

Događaju se zamantalo

25. 1. 1994.
 Jutros se nisam probudila, jer sam se probudila još jučer, a sinoć nisam išla spavati, jer sam bila na koncertu. Bršljan je svirao u klubu ljicernih kajževnika. Svirao je na češlju, a Kavul ga pratilo na bisagama. Izvodio je situu za situu i flautu. Bršljan je izzavao ovacije, a Kavul kratki spoj. Dok smo čekali svjetlo, Bršljan je prebrihao po zupcima. Bio je tu i Pero Zubac. (...)

Vagina pektoris
 28. 3. 1994.
 Jutros sam bila vrlo napeta u očekivanju hoću li se probuditi. Bila sam sva sretna kad sam shvatala da sam budna. To je divan osjećaj. Jedna moja prijateljica ima mnogo divnih osjećaja. Njoj je najdivniji osjećaj kad shvati. Ona je ponosna na sebe. Jedanput je dva puta zaredom shvatila. Ona se zove Eblira, isto kao i ja. No, da nas ne bi njuhšali meni su roditelji, nakon što sam se rodila, dali ime Dora. To je skraćeno od Elizabeta. Tako se zvala moja učiteljica Ivanka, koju smo mi zvali Drugarica. Sjecam se jednom kad je u razred došao podmorik Nikola, a po kojim sam ja dala ime sinu Kavulu, kako nam je učiteljica rekla: «Djeco, tko zna pjesmu o drugu Titu, neka skoči kroz prozore». Svi smo skočili kroz prozor, jer je to bilo najmanje što smo mogli uraditi za voljenog drugu. (...)

Skok tuš
 2. 5. 1994.
 Jutros sam se prije buđenja osjećala. Na momente mi se činilo, a opet kad bi se koncentrirala to se pojačavalo. To su vrlo interesantne situacije kod kojih se nikad ne može pouzdano kazati. Sva naša nastojanja, sve naše želje, sva naša streljenja ponekad se čine. Jedna moja prijateljica, koja je plesala na prvij pričetni, ima običaj reći: «Dodaj mi žlicu!» Naizgled banalna rečenica, a koliko se toga iže ne krije. Možda ovo već spala u ogovaranje, ali moram ispričati šta joj se dogodilo kad se prije sedam godina penjala na tvornički dimnjak. Poginula je. (...)

milan milihitić BROD SA ZAPOČETIM RIJEČIMA

Jedan mu kraj vezuju za rivu amo Stiče brod sa započetim riječima Hur! Idemo ga dočekati - Drugi kraj. - ovaj.

O drugom kraju Ovdje to svi znaju Kapetan i njegovi Naprosto ne hajju
 Baš kao što im se sidro Cini preteško ba bacanje Baš kao što im brodski pod Izgleda pregrub za glancanje
 Kapetan se, međutim, odvija žestoko Cizrnice špijeste, vještačko oko I priklna perika Pritom malo povećika
 Ispod nosa mu Brk nausnicu mreči A klobuk mu je Kao tamo mjesto u krčmi

Njegova govora ljubeznica Dubina Iznajva iz svile, burčić i pana I žali se: «Ajme što je murina masna! Ajme što je ajna slana!»
 Gospa Dubina je poznata koketa Iznajva iz pkeć, ilita i zoržeta Iznajva iz muštinu I kaže: Dosta je bilo vina!»

Kapetan, ljut, provieri azimut Usmrke burmut, stav zauzme krut Zrznke u vjezlede, izmjeri krut I kaže: Završ... sm. pu.
 I u bici nejednakoj s rumom On je, izgleda, malo čaknut Ako u to smijeom taknut On je, vjeruje se, malo zašjo

Rijetko je jeo a često pio Dok su se vraćali iz Male Azije Slistio je tri bačve malkuzije Klomno nije tijelom (al' jest unom)
 I zato napor ne podnosi veći Ponekad još započe... Ali više ne završ... Rijči

Brod je pun započetih riječi Od velikog balasta skoro tone Al mornarima ni na pamet ne pada Da započe riječi sklone
 Oni obilaze gomile riječi Kao da su vreće (a rozi u vreći) A pošto stalno piju i spavaju Ne pada im na pamet da riječi završavaju
 O, ta posada sporih kretnji I zašahni grimasa I još gonili manina Ne bi propustila da vas iznevira
 Davno bi se oni ostavili bili broda Ali primijetili su da je oko njih uvijek voda Davno bi se i sami mahnuli bili plova Ali primijetili su da im stalno treba lova
 A sad se više ne bi imali kamo vratiti Ni da je svijet ko ženska usta I ne samo to: Svi određi gaje papige Koje samo započe... rije...

